

Leyvsælahøgtíðin

Sukkot á hebraiskum. Høgtíðin varar í níggju dagar.

Høgtíðin skal minna jødarnar á ferðina hjá ísraelsfólki gjøgnum oyðimørkina. Gud gevur boð um at halda høgtíðina í 3. mósebók 23:42: "Tá skulu tit í sjei dagar búgva í leyvsølum." Endamálið er at minna jødarnar á, at á ferðini úr Egyptalandi til Ísraels búðu tey í smáttum ella tjøldum (leyvsølum).

Hvør famija skal byggja sína egnu smáttu, sum skal standa undir opnum himli. Takið á smáttunum skal vera úr leyvi. Menninir í familjuni skulu eta og sova í smáttuni. Í dagsins Ísrael er tó vanligt, at smátturnar vera gjørdar í samband við sýnagogurnar, heldur enn at hvør familja hevur sína egnu.

Sukkot er eisini eitt slag av heysttakkfest. Í gomlum døgum plagdu bóndarnir at fara til templið at ofra og takka fyri grøðina hetta árið. Frá hesum degnum byrjað tey eisini at biðja um regn aftur, eftir eitt langt og turt summar.

**5.000 fólk luttóku í
skrúðgonguni í Jerusalem í ár**

Merkið veitttraði í Jerusalem

**Í októbur luttóku
átta føroyingar í
Jerusalem March fyri
at vísa sín stuðul
og solidaritet við
landinum Ísrael**

Danjal av Rana

Heilt síðan 1955, bert sjei ár eftir at Ísrael varð stovnst sum stjálvstøðugt land aftur, hevur Jerusalem verið karmur um árliga afturvendandi tiltakið Jerusalem March, har fólk frá alheims tjóðum luttaka fyri at sína stuðul og solidaritet við landinum Ísrael.

Í ár var Jerusalem skrúðgongan hildin 20. október, og føroyingar vóru eisini við í hesi skrúðgongu. Mads Andreas Winther, var ein teirra, og hann sigur, at tað er heilt serstakt upplivils at sleppa at luttaka í hesi skrúðgongu.

Í ár vóru tað meir enn 80 tjóðir og 5.000 fólk, sum luttóku. Eisini vóru átta føroyingar við í skrúðgonguni. Talan var um føroysku hjúnini Jonnu og Bjørgfinnur Heinesen og børn teirra, Majbritt og Mads Andreas Winther og Marthu og Eyðfinn Reyðberg, sum bóru føroyska flaggið, og harvið sýndu jødiska fólkinum og ísraelsku tjóðini at tey eisini hava stuðul í Føroyum.

Skrúðgongan er í samband við leyvsælahøgtíðina, Sukkot, har fólk í Jerusalem fer út á gøturnar, til tess at fylgja við og taka ímóti stóru mannfjöldini, ið komin er úr fleiri enn 80 av

Mads Andreas Winther og familjan uppi á Masada

heimsins londum, fyri at vísa stuðul og solidaritet og ynskir teimum eina gleðiliga hátíð.

– Tað er bæði stuttligt og hjartanemandi at luttaka í skrúðgongu. Jødiska fólk ið er ikki vant til nógvan stuðul frá alheims samfelagnum, og her er sjón fyri søgn, at fólk úr so nógvum londum mæta upp, tí tey vilja vísa sín avgjörda stuðul til jødiska

fólkið og Ísrael sum land. At merkja hita og vinarlag millum tey og okkum sum føroyingar er sermerkt og stórt, sigur Mads Andreas Winther.

Lurta vit nóg eftir tí høyr verður í tíðindunum fæst sjótt varhugi av, at tað er ótrygt at vitja Ísrael, men hetta er als ikki so, sambært føroyska ferðalagnum.

– Tað kennist bæði trygt og gott

at ferðast í landinum, og tað er undunarvert, at tað ber til at hava so nóg fólk, úr so mongum londum og við so ymiskari trúgv, búgvandi í einum so lítlum landi sum Ísrael. Tað krevur bæði dugnaliga leiðslu og álitandi eftirlit, sigur Mads Andreas Winther.

Hann heldur, at eitt sum eisini er sermerkt við Ísrael, er vilji teirra til framburð. Fyri fáum árum síðani var

turkur í landinum. Í dag gera tey sjógv til allarbesta vatn, og landið selur nú hesar loysnir til onnur lond kring heimin, greiðir hann frá.

– Tað er stuttligt í dag at síggja grønar fløtur, har tað fyrr bert var oyðimørk, og at nógv ymiskt frukt og grønmæti verður framleitt har, sigur hann.